

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

• HVAR 8 DAG •

ILLUSTRERADT

MAGASIN

STOCKHOLMSBILD. — FOTO. G. HEURLIN, STOCKHOLM.

20:DE ÅRG.

DEN 9 FEBRUARI 1919

N:o 19

Foto. Östling, Upsala.

Utsida i Hengt 25/10/1919

J. M. Hulth.

JOHAN MARKUS HULTH.

TILL PORTRÄTTET Å FÖREGÅENDE SIDA.

Till öfverbibliotekarie vid universitetsbiblioteket i Upsala utnämndes den 31 sistlidne december förste bibliotekarien därstädes, fil. doktor Markus Hulth.

Utnämningen, som i likhet med många andra akademiska befordringsfrågor låtit länge vänta på sig, i det att öfverbibliotekariebefattningen allt sedan dr. Aksel Anderssons afgång i början af mars förlidet är varit vakant, har emotagits med stor tillfredsställelse i biblioteksintresserade kretsar och särskildt i Upsala. Den nye öfverbibliotekarien har nämligen gjort sig känd såsom en mycket framstående fackman med grundlig och mångsidig kännedom om det moderna biblioteksväsendets fordringar och om den stora institution, till hvars chef han kallats, och i den gamla lärdomsstaden vid Fyris har han förvärfvat varma sympatier för sin gedigna, vänsälla och anspråkslösa personlighet.

Johan Markus Hulth som är född i Sköfde 1865 och år 1884 blef student, har bakom sig en trägen och omfattande arbetsgärning. Från Örebro, där han aflade mogenhetsexamen, kom han till Uppsala och ägnade sig åt studier för den filosofiska graden. Kandidatexamen absolverades 1889, licentiaten 1896, och sedan han utgifvit och försvarat en afhandling "Über einige Kalktuffe aus Westergötland" promoverades han 1899 till doktor. Redan 1891 hade han emellertid blifvit anställd som e. o. amanuens vid Carolinabiblioteket, hvilket då under Claës Annerstedts ledning genomgått sin omorganisation och där hans eminenta arbetsförmåga och omfattande kunskaper särskildt i geografi och de naturhistoriska disciplinerna togs rikt i anspråk. Efter flera förordnanden utnämndes han 1900 till tredje amanuens och 1905 befordrades han till vice (förste) bibliotekarie. I denna befattning har han varit med om den ytterligare utvidgning och omdaning af biblioteket, som ägt rum under öfverbibliotekarien Anderssons chefstid och i mycket tack vare hans energi, och befinner sig sålunda nu i spetsen för vårt största och bäst inrättade bibliotek.

Om dettas rika samlingar och tillhandahållande för den akademiska undervisningen och den vetenskapliga forskningen har Markus Hulth under sin tjugoo-åttåriga verksamhet vid anstalten förvärfvat ingående kännedom, och med aldrig tröttnande tillmötesgående har han, bland annat såsom föreståndare för låneexpeditionen, ställt sina kunskaper och sin handledning till besökandes förfogande. Vid sidan af expeditionsgöromålen och annat arbete inom biblioteket har han emellertid medhunnit trägen och synnerligen förtjänstfull verksamhet där utom. Sålunda var han bibliotekarie åren 1890—1900 i Södermanlands och Nerikes nation, 1898—1905 hos Uppsala läkareförening och 1902—1913 hos Vetenskaps societeten samt utöfvat ett omfattande bibliografiskt författarskap. Detta har till stor del anslutit sig till några af våra mest framstående och berömda vetenskapsmän. Sålunda äga vi af Markus Hulths förfarna hand omsorgsfullt utarbetade bibliografier öfver Wilhelm Liljeborgs, Adolf Erik Nordenskiölds och Thore M. Fries' skrifter, och

alldeles särskildt bemärkt har Hulth blifvit såsom Linnés bibliograf.

Till 200-årsdagen af blomsterkonungens födelse den 23 maj 1904 framlade han nämligen på uppdrag af vetenskaps societeten första delen af "Bibliographia Linnæana. Matériaux pour servir à une bibliographie Linnéenne" — ett verk som i fullständighet och kritisk noggrannhet är mönstergillt och som samtidigt med föreställningen om Linnés storslagna lifsgärning skänker ett vittnesbörd om upphofsmannens pietetsfulla uppfattning om och stora förtrogenhet med sin maktpåliggande uppgift. Till nämnda minnesdag utgaf han äfven ett fullständigadt omtryck af "Linnéska institutets skrifter", h. 1, hvilket utkom 1807 och i originalupplagan är mycket sällsynt. Under det sedan förlutna decenniet har han ytterligare och på mångfaldigt sätt dokumenterat sitt intresse för Linné och Linnéforskningen samt framgångsrikt verkat för dennas främjande. Sålunda anförtröddes efter Thore M. Fries' fränfalle åt Hulth redigeringen och utgifningen af det stora verket "Bref och skrivelser af och till Carl von Linné", för hvilket maktpåliggande arbete han företagit flera studieresor till England, Frankrike, Holland, Belgien o. s. v. samt särskildt uppehållit sig och idkat forskningar hos Linnean Society i London. Åren 1912 och 1914 utförde han det hedrande uppdraget att ordna societetens rika samling af Linnéanska handskrifter.

När Svenska Linnésällskapet år 1907 bildades, var Hulth en af stiftarne, och sällskapet skyndade att anförtro honom sekreterarposten i styrelsen och lyckades sålunda för sin betydelsefulla och fosterländska verksamhet försäkra sig om hans stora insikter och arbetsförmåga. Ett vackert vittnesbörd om bäggedera är sällskapets första, år 1918 utgifna årsskrift, hvilken redigerad af Hulth såväl till innehåll som utstyrsel intager en rangplats inom den rika Linnélitteraturen.

Jämte nu nämnda arbeten må bland Markus Hulths talrika skrifter vidare nämnas de två, i hvilka han skänkt bibliografiska öfversikter öfver den svenska polarforskningens förlopp och resultat, nämligen "Swedish Spitzbergen bibliography" (tr. i Ymer 1909) och "Swedish arctic and antarctic explorations 1758—1910. Bibliography" (Vetenskapsakademiens årsbok 1910. Bil. 2).

Den här ofvan antydda framskjutna och med stor popularitet förbundna ställning, som Markus Hulth intager inom studentvärlden i Uppsala, har ej varit blott "til Lyst" utan äfven medfört kraf på hans arbetsförmåga. Hans befattning som bibliotekarie i sin egen nation, Södermanlands och Nerikes, af hvilken han sedan 1905 är hederledamot har redan omtalats. Men äfven hela kåren har tagit honom i anspråk. Sålunda har han enligt uppdrag utarbetat historiker öfver kårens byggnadsfråga och den segslitna "Sten Sture-frågan", och från höstterminen 1897 till och med höstterminen 1902 var han redaktör af Uppsala universitets katalog.

Carl Forsstrand.

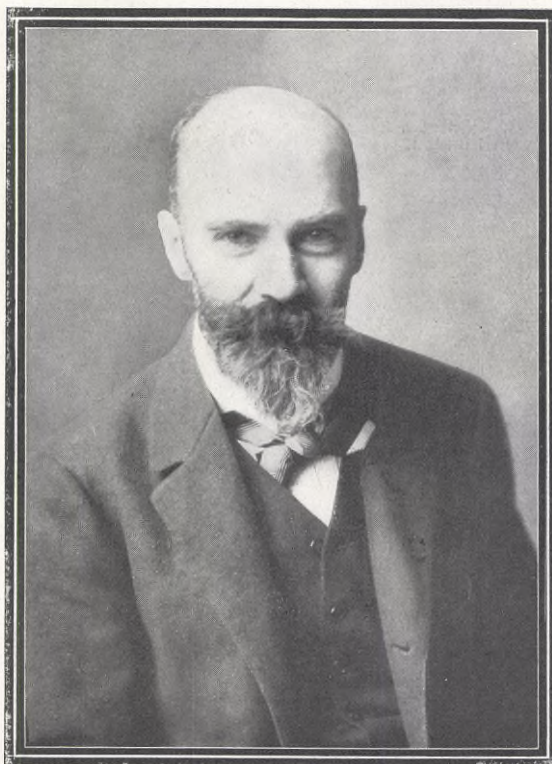
RICHARD BERGH †.

Två af vår konsts märkesmän skördade af döden inom loppet af en vecka. Efter Carl Larssons bortgång kommer, med endast några dagars mellanrum, det visserligen icke lika oväntade budskapet om Richard Berghs död.

Sin gärning som konstnär hade väl Richard Bergh redan i allt väsentligt hunnit afsluta. Med den stora porträttserie — Fröding, Strindberg, Arrhenius, o. s. v. — som han visade på Konstnärsförbundets utställning 1912 tog han på sätt och vis afsked af sin konst. Hans intresse absorberades där-efter alltmer, från och med 1915 fullständigt af den vidlyftiga och sinnrika plan till Nationalmusei ombyggnad, som han nu fått lämna ifrån sig utan att ha hunnit förverkliga mer än ett första afsnitt. Med de tre af honom skapade öfverljussalarna, af hvilka den sista och kanske också vackraste helt nyligen öppnades i samband med hans

sextioårsdag, har han dock som museiman rest sig ett bestående äreminne. Hvad han här utträttat står som konstverk värdigt vid sidan af hans bästa arbeten.

Med Richard Berghs utnämning till öfverintendent var det Konstnärsförbundet som ändtligen officiellt slog igenom, efter en kamp som räckt i jämt trettio år. Bergh hade från första stund tillhört oppositionen; ingen inom hans målargeneration var så med-

F. 1858. † 29 JANUARI.
Biografi och helsidesporträtt årg. 11:5.

vetet modern som han. Det var för honom en uppgift, som sammanföll med hans konstnärskap, att söka förstå sin tid. Han ville vara i intim kontakt med alla dess rörelser och impulser, för att sedan i förstärkt och koncentrerad form ge dem uttryck i färg. Han var i hög grad en reflexionens man, beredd att med pennan försvara eller utreda hvad han skapat med penseln. Men detta reflekterande drag betydde icke, som hos de flesta, kyla. Richard Bergh var en varm människa; han hade en stor fond af optimism, en rikedom af sympati och entusiasim. Det var denna lyckliga förening af tanke och känsla som gjorde honom till den utomordentlige porträttmålare han var. I hans bästa arbeten, såsom i porträttet af hans första hustru i Göteborgs museum, råder just denna lyckliga jämvikt mellan intelligens och känsla. En djupt allvarlig glädje talar ur detta underbara konstverk.

I andra arbeten är det sträfvandet att fånga och fasthålla det tidstypiska, som träder i förgrunden. Han lämnade fort nog den realism, hvari han under påverkan från Manet och Bastien Lepage utbildat sig som konstnär. Hans samvetsömna och själfkritiska natur dref honom ifrån hvarje ståndpunkt, där han redan vunnit ett resultat. Visbyvisionen, Riddaren och jungfrun, De gamla vid stranden äro sådana milstolpar på vägen, representerande hans

Forts. å sid. 300.

Foto. Nordensten, Falun.

SORGEHÖGTIDLIGHETEN VID CARL LARSSONS GRAF å Sundborns kyrkogård. Text å sid. 300.

Klubb: Kem. A.-B. omg. Sjöversparre, Sjölm.-Gbg.

FOTOGRAFER, YRKES- och AMATÖR-, inbjudas att sända nytagna, vackra landskapsbilder lämpliga för **Första-sides-vignetten** (öfver helsidesporträttet).

Fotografi för detta ändamål måste vara så beskaffad att bilden bibehåller sin karaktär såväl vid reproduktion i formatet 140 mm. längd och 50 mm. höjd som trots infällande af tidningens namn i bilden.

Äfven fotografier — landskaps- och genrebilder samt porträtt — lämpliga för

Omslagsvignetten (å omslagets första sida) äro jämväl välkomna.

Använda fotografier honoreras.

REDAKTIONEN

1 D. B. HANSSON
segrare å 30 km.

2 T. LÖÖF, FILIP-
STAD, segrare i kom-
binerad terräng- och
backlöpning.

3, SÖDERTELJE NY
INVIGDA SKID-
BACKE. Einar Ohls-
son. Stockholm, i hopp

4. OFFICERARNES
MÅLSKJUTNINGS-
FÖRBUNDS 60-ÅRS-
JUBILEUM.

Täflingar å Lidingön

1 och 3 Pressfotos.

2 och 4 foto. Norberg
Sthlm.

Text å sid. 300.

DE SVENSKA DELEGERADE TILL INTERNATIONELLA SOCIALISTKONGRESSEN I BERN. I Berlin på genomresa. Fr. h.: Landsorganisationens kassör, herr Ernst Söderberg, socialdemokratiska partiets ordförande redaktör Hjalmar Branting och dess sekreterare herr Gustaf Möller. — Längst t. v. redaktör Martin Koch, som åtföljer delegationen såsom korrespondent till G. H. T.

Internationalen, sammanslutningen af hela världens socialdemokrater, sattes i och med krigsutbrottet ur funktion. De förhoppningar man särskildt på arbetarhåll knutit till denna organisation som fredsfaktor gingo icke i fullbordan — i det afgörande ögonblicket slöto arbetarne jublande vakt kring fädernes-

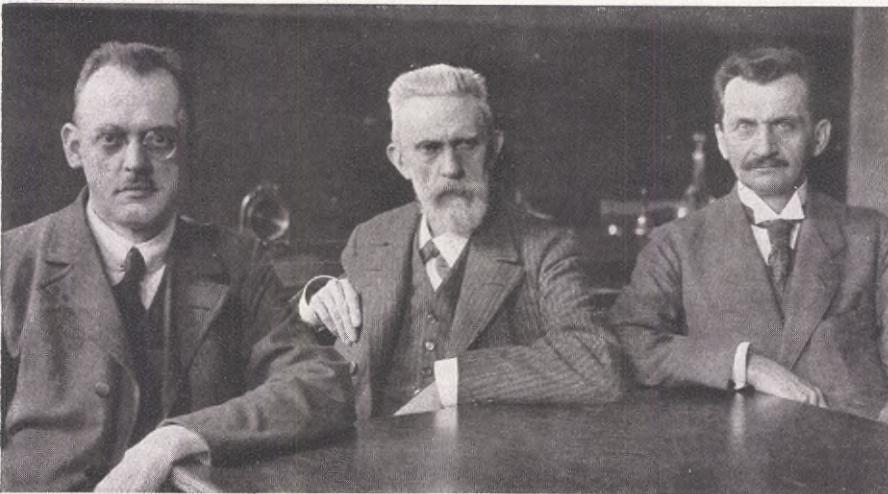
landet och klassolidariteten var i den mån det gällde fienden, fullständigt utplånad ur deras hjärtan.

Under krigets fortgång har från de socialdemokratiska sammanslutningarna i neutrala länder gjorts ständigt nya försök att återupprätta Internationalen, men alltid lika förgäves. Efter stilleståndets inträ-

dande nar arbetet med ökad energi åter upptagits och nu äfven krönt med framgång — i dagarna har en internationell socialistkongress med deltagare från alla länder sammanträtt i Bern i Schweiz.

Kongressen är uppdelad på två sektioner, däraf den ena skall arbeta för politiska syftemål, främst stödjandet af Wilsons fredsprogram, under det den andra skall behandla rent fackliga frågor: arbetstid, arbetsförhållanden, lönefrågor m. m.

Det svenska socialdemokratiska partiet representeras vid konferensen af redaktör Hjalmar Branting, Gustaf Möller och Ernst Söderberg.

DE TYSKA MAJORITETSSOCIALISTERNAS DELEGERADE TILL KONGRESSEN I BERN: Hermann Müller, Herman Molkenbuhr och Otto Wels.

Fru Beda Hallberg i Göteborg, initiativtagare till den öfver hela vårt land utbredda och äfven de flesta andra europeiska länder nående Förstamajblommeverksamheten, tyler den 11 febr. 50 år.

Fru Hallberg, som är bördig från Onsala i Halland, öfverflyttade 1885 till Göteborg.

Drifven af sin starka verksamhetslust och varma medkänsla med den nödlidande och betungade nästan sökte fru Hallberg redan tidigt anslutning till stadens välgörenhetskretsar och gjorde sig där inom kort känd som en synnerligen intresserad och ovanligt dugande kraft, hvilket i sin ordning tillförde henne en mängd ansvarsfulla förtroendeuppdrag. Efter att 1893 hafva upptagit arbetet som frivillig besökare för Allmänna Hjälpforeningen blef hon sålunda frivillig fattigvårdare i Göteborgs fattigvård, medlem af pensionsnämnderna och af kommittén för barnbespisning och skollofskolonier, barnavårdsman samt inspektris för olika välgörenhetsinrättningar. Det

FRU BEDA HALLBERG, Första-Majblommans skapare. 50 år den 11 februari.

fulla intresse, den sakkunskap och outtröttliga energi fru Hallberg vid fullgörandet af dessa uppdrag ådagalagt hafva tillförsäkrat henne vidtomfattande sympatier. Det är dock företrädesvis genom det vackra välgörenhetsuppslaget "Första majblomman" och det själfuppoifrände arbete hon nedlagt på att inom vårt eget land och i andra länder bereda rum för den af detta märke företrädda verksamheten, som hennes namn blifvit allmänt känt och populärt. — "Första majblomman", som under sin 11-åriga tillvaro här i landet inbringat öfver två millioner kr., hvilka användts för lungsotens bekämpande, har till sin grundidé upptagits i ett stort antal andra länder, Danmark, Norge, Finland, Tyskland, Holland, Belgien, England, Frankrike, Italien, Ryssland o. s. v.

Bland de yttre hedersbevisningar, som kommit fru Hallberg till del, kan nämnas medaljen "Illis quorum af 8:de storleken samt hedersledamotskap i "Norske Kvindes Sanitetsforening".

AGNETAS HJÄRTA.

FÖR HVAR 8 DAG AF GUSTAF JOHANSSON.

ÄR gamle komministern i den klara augustimorgonen, som icke bådade annat än långa och välkända soldatgars frid, trädde fram till fönstret med den stora tyska porslinspipans munstycke mellan tänderna, såg han den unge jägmästaren i reviret komma springande genom allén upp mot prästgården. Komministern hann icke mer än ta långpipan ur munnen och vända sig om, förrän jägmästaren stod framför honom i rummet, klädd i jaktdräkt, dryppande af svett och flämtande af hetsig ansträngning — en stafet från världen, orons värld därute, som intet hafte gemensamt med komministerns väsen, kamrars och örtagård.

Jägmästaren bringade ett olycksbud, som kräfde snar hjälp. Under jakt i prästgårdsmarken hade hans kamrat, ingenjör Lars-Erik Olsson, råkat störta utför en berghäll och slå hufvudet mot en sten, så att han nu låg blödande och sanslös uppe i skogen.

Gamle komministern blef aldeles yr i hufvudet vid underrättelsen. Han slängde långpipan på byrån och fick tag i snörena på nattrocken som för att kasta den af sig, men spände i stället fastare om livet, rusade ut i ytterrummet, upptäckte misstaget med nattrocken och började med nervösa fingrar slita i snörena, allmedan han kastade förvirrade blickar omkring sig, som för att utröna i hvilken vrå af rummet den hjälp var att finna, på hvilken jägmästaren yrkade. Men medan komministern utförde sitt välmående och improduktiva hjälparbete, hade jägmästaren med unga och starka händer lyft det tunna och stoppade locket från soffan, tagit det under armen och ropade åt komministern i detsamma han sprang ut på förstugbron:

— Ge mej en man till hjälp, pastorn!

På det sättet klarade det med ens i komministerns förvirring, och minuten efteråt följdes jägmästaren uppåt skogen af pastorns dräng, som tofilade bakom honom och gjorde tafatta försök att hjälpa till att bära soflocket.

FÖRFATTAREN
GUSTAF JOHANSSON.

Till det porträttgalleri öfver kända författare, som medarbetat på vår skönlitterära afdelning, hvilket under årens lopp införts i H. 8 D., föga vi för dagen ytterligare porträttet af en af vårt lands mera lofvande yngre författarebegåfningar, *Gustaf Johansson*.

Gustaf Johansson, som är född 1891 i Oskarshamn vann efter allagd studentexamen inträde på tidningsmannabanan, där han sedan alltfjämt varit verksam med undantag af ett par längre perioder, under hvilka han odeladt ägnade sig åt jakt- och skogsliif.

Bredvid tidningsarbetet har han funnit tid äfven för skönlitterärt författarskap. Liksom fallet varit med så många andra af vårt lands mera betydande författare var det genom

H. 8 D. han fick sitt debutarbete förmedlat till den litteraturintresserade allmänheten. Den itrågavarande novellen "Djurets själ", har sedan följts af ett fjertal andra novellistiska bidrag, vi nämna "Julräfven", "Kungshorn", "Karl Josuas jägarebragd", "Skeppets anda" samt den i föreliggande häfte införda novellen "Agnetas hjärta".

Mest känd torde Gustaf Johansson vara som författare till de båda talangfulla diktsamlingarne "Jägarevisor och landsvägsballader" (1913) samt "Skeppare och skärgårdsolk" (1915). År 1915 erhöi han ett Bonnierskt och två år senare ett statens författarestipendium.

Vid bullret, som uppstod då jägmästarn sprang ut hördes steg i trappan från loftet, och komministern såg Agneta, dottern, komma ned däruppi från bärande linnet, som hon bytt om i hans bädd på lilla kammaren. Agneta var alldeles färdigklädd och kammad trots den tidiga timmen. Så såg komministern henne hvarje morgon; hon förrättade icke en af den börjande dagens sysslor utan att vara fullt färdigklädd — tofflor, morgonrock och ryggfläta förekommo icke i Agnetas tillvaro.

— Hvad var det för buller, tar?

Ingen nyans i tonfallet förrådde någon nyfikenhet, och det orörliga ansiktet deltog icke i frågan. Den kom endast liksom för att markera den i prästgården ovanliga förekomsten af ett ljud, hvars orsak Agneta icke visste. Komministern, som åter fått på sig morgonrocken och tofflorna, tycktes hälsa Agnetas ankomst som en befrielse, som ett landfäste i förvirringen öfver olyckshändelsen, hvilken han hade känslan af ännu påkallade hans hjälp. Han berättade om olyckan, jägmästarn, drängen och sofflocket i kronologisk ordning och beklagade det skeddä i melansatser, som skälde af ängslig medkänsla.

Agneta gick bort i garderoben med linnet och kom sedan tillbaka.

— Menar far att de ska komma hit med ingenjören?

Det hade komministern inte reflekterat öfver. Men vid Agnetas fråga blef det med ens klart för honom att så skulle ske. Nordfallsbruken, där ingenjör Olsson och jägmästarn hade sina bostäder, lägo allt för långt borta.

— Helt säkert, lilla Agneta, sade han, helt säkert. Vi... du... — nu förstod komministern plötsligt hvad som var att göra — du får ställa i ordning en bädd åt honom på lilla kammaren, Agneta... jag... jag ska springa efter doktorn...

Provinsialläkaren bodde endast femton minuters väg från prästgården. Och åter började komministern rivna i morgonrockens snören, medan Agneta stillsamt gick upp på loftet till sina sysslor. Hennes höfter svälde icke, då hon steg upp för trappan såsom en ung kvinnas höfter bruka. De förblevo stilla i sin raka linje såsom en gänglig skolpojkes. Och dock var Agneta en ung kvinna om tjugu år. Hon förde sitt hufvud på samma sätt som medeltida madonnaskulpturer, hos hvilka konstnären i denna enda linje vågat antyda ett stänk af jordisk kvinnlighet.

Ingenjören hade i fallet ådragit sig en liten hjärnskakning, som gifvit med sig på ett par dagar. Men han hade också fått ett par reifen brutna. För hjärnskakningens skull hade man icke vågat förflytta honom; därför låg Lars-Erik Olsson kvar på den lilla kammaren i prästgården ännu när september började bleka rabatterna ute i komministerns örtagård. Han var en ung man med breda axlar, ljushårig och solbränd med ett par gråa, oroliga ögon, som plötsligt och helt oväntadt för den han talade med, kunde stadigt fastna vid dennes och hålla blicken kvar med någonting af våld. Men hans haka under den fylliga öfverläppen var vek som på ett barn. Folk brukade lätt komma ihåg hans ansikte.

När Lars Erik första gången vaknade till fullt medvetande, var det gamla komministern, som satt hos honom och mottog hans gråa blick i sin med oförställd glädje. Komministern tog också hans hand, såsom han var van från sjukbäddarna, och delgaf honom doktors förhoppningar om ett snart tillfrisknande. Och Lars-Erik log och tackade den gamle komministern med sjuklingens stillsamma innerlighet för hans hjälp. Ett leende af tacksamhet och en ung mans fasta och varma handtryckning. Det var öfvernog — komministerns hjärta var fullt af lycka, då han gick ned till middagen och delgaf Agneta underrättelsen:

— ...och du måste sätta några blommor på hans

bord, Agneta... vackra blommor... astrar och dalior är väl det enda som är kvar... tag stora vasen...

— Ja far.

Agneta fyllde hvarje morgon vasen på nattduksbordet med blommor. Men först sade hon "god morgon" och böjde dock icke mer än första gången på hufvudet. Hennes "godmorgon" var stillsamt och veckt som en vissnad blommas fall, tyckte den sjuke. Hade hon blott i stället sagt "god morgon, ingenjörn", så skulle det flutit lifvets saf i blomman. Så sade alltid komministern, och när han sade det, för det som en frisk fläkt genom rummet.

Ibland tvang Lars-Erik Agneta att sitta kvar och prata. Det gjorde hon gärna, om hon hade tid för sina sysslor, liksom hon utförde hvad hälst någon bad henne om. Hon talade om sin far, om trädgården, hon frågade till och med om ingenjören och hans arbete, men om sig själf talade hon aldrig. Då Lars-Erik frågade något om henne, svarade hon förvirrat och såg så hjälplöst fundersam ut som om hon måste tvinga sig till en hågkomst af sin egen person. Men det var de enda tillfällen då hon blef förvirrad. Hon talade annars alltid med samma stillsamma tonfall, en röst, som icke tycktes behöfva någon nyansering för att uttrycka olika ting. Dess enda tonfall räckte till för allt. Lars Erik blef icke trött på det; det var rogifvande såsom den enahanda färgen på de blommor, Agneta hvarje morgon bar in. Och i sin sjuklings-tacksamhet för hvarje tillfälle till förströelse tänkte han icke på, att det mest var han själf som skötte konversationen.

Agnetas bild kunde dröja kvar för honom långt sedan hon gått. Han kunde se henne där hon brukade sitta vid sängen med det lilla oberörda jungfruansiktet under det slätkammade håret. Denna hennes bild hade med ett slags naturnödvändighet vuxit in i den hans nya tillvaro, som sjukbädden födde, såsom den alltid gör för en ung, lifskraftig man, hvilken fjättras vid den. Den hade vuxit fram på samma sätt som sjuksköterskans person växer fram i den nya, ödsliga och svårgripbara tillvaron sjukdom: det bästa af mänsklighet, när alla andra människor bli borta. Ensamhetens tårögda tacksamhet diktar gestalten vän och ljus.

De liflösa dagarna och sjukdomen, som mattade vilja och begär, söfde något i Lars-Eriks väsen, de gjorde om det en smula, tills oron därute åter skulle ge det dess rätta gestalt. Miljön blef hans, han införlivades med den, jaktäventyr och röda nätter, som han älskat, gled bort ur minnet. Allt tycktes honom precis som det skulle vara just för honom. Till och med Agnetas "god morgon" önskade han icke annorlunda.

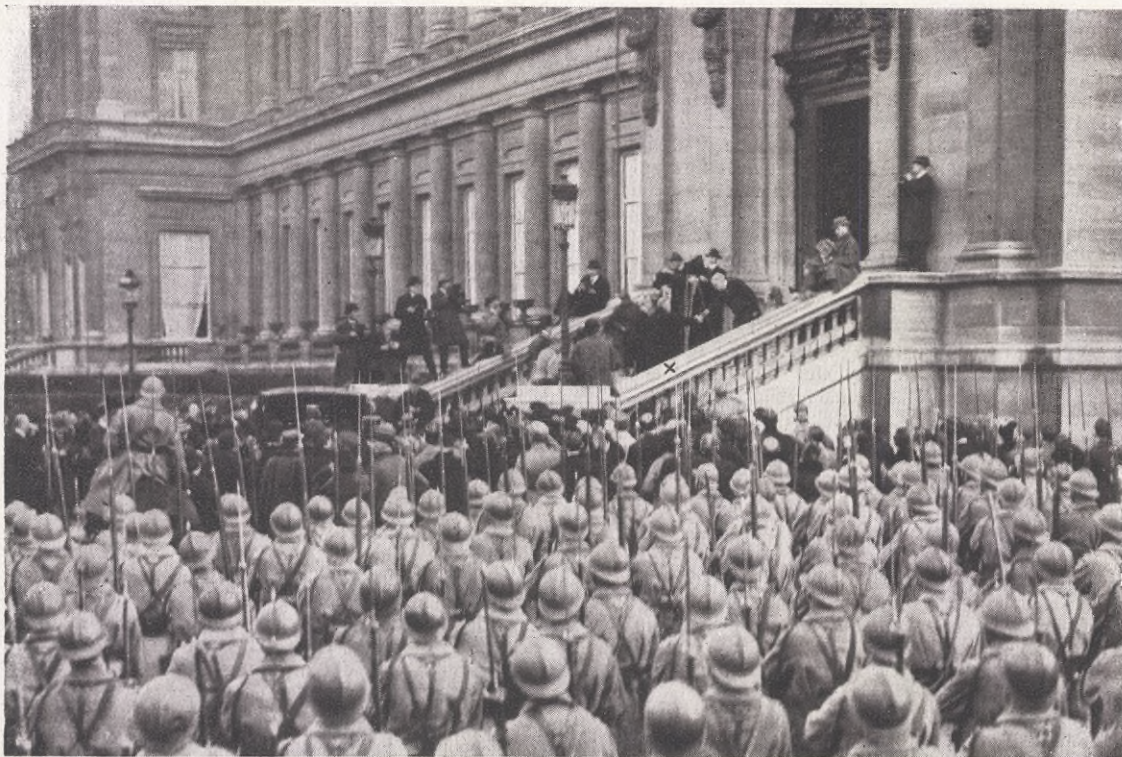
Och sedan det blef så, kom Agnetas bild allt oftare för honom i tystnaden. Men den var icke ensam. Bakom den dröjde skugglikt men som i väsenfrändskap gamle komministerns gestalt, blid, barnligt god, med blicken frisk under den höga pannan och något af naturens egen ursprunglighet i sitt sätt att tänka och tala. Bilderna gingo upp i hvarandra för Lars-Eriks medvetande: — i det tysta rummet skänkte komministern i ovetenhet genom en annans varelse de gåfvor åt sin dotter, som han icke köttligen förmått...

En dag inträffade något ovanligt i Lars-Eriks stilla värld. Ljudet af pianomusik slog plötsligt emot honom nerifrån undervåningen. Det kom så oväntadt, så öfverraskande att han ryckte till. Det var visserligen en gammal, stillsam melodi, som efter det första, öfverraskande ackordet gick tveksamt och liksom på så genom huset, men det var ändå pianomusik — musiken, som aldrig ger orgelns vända och violinens kvidan. Världen, som flyter oivanpå, ytlig men het sig i begärelsen, orolig och full af njutningar, följde pianomusiken ända in i denna stilla melodi.

Forts. å sid. 303.

FREDSKONFERENSEN I PARIS

Efter fotografier.
 PRESIDENT POINCARÉ (x) OCH KONFERENSLEDAMÖTER ANLÄNDA TILL FRANSKA UTRIKESMINISTERIET DÄR KONFERENSEN SAMMANTRÄDER.

MARSKALK FOCH OCH PRESIDENT WILSON ANKOMMA TILL KONFERENSEN.

MOT FREDEN.

Det egentliga fredsarbetet, sådant det gestaltar sig vid de enskilda förhandlingarna mellan de fem stormakternas representanter, där de olika meningarne öppet brytas mot hvarandra, segerbytet skiftas, kompromisserna åvägabringas och de afgörande besluten fattas, detta arbete, som är föremål för hela världens nästan till bristning spända intresse, undandrager sig genom den omgivande sekretessen hvarje

skärskådande utifrån. Vägledande upplysningar från de med någon veckas mellanrum återkommande plenarsammanträdena, hvilka till en viss grad gjorts of-

fentliga, kunna icke heller vinnas, då de därvid förda förhandlingarna närmast synas vara tillrättalagda för att tjäna som skyddande ridå för det diplomatiska spelet

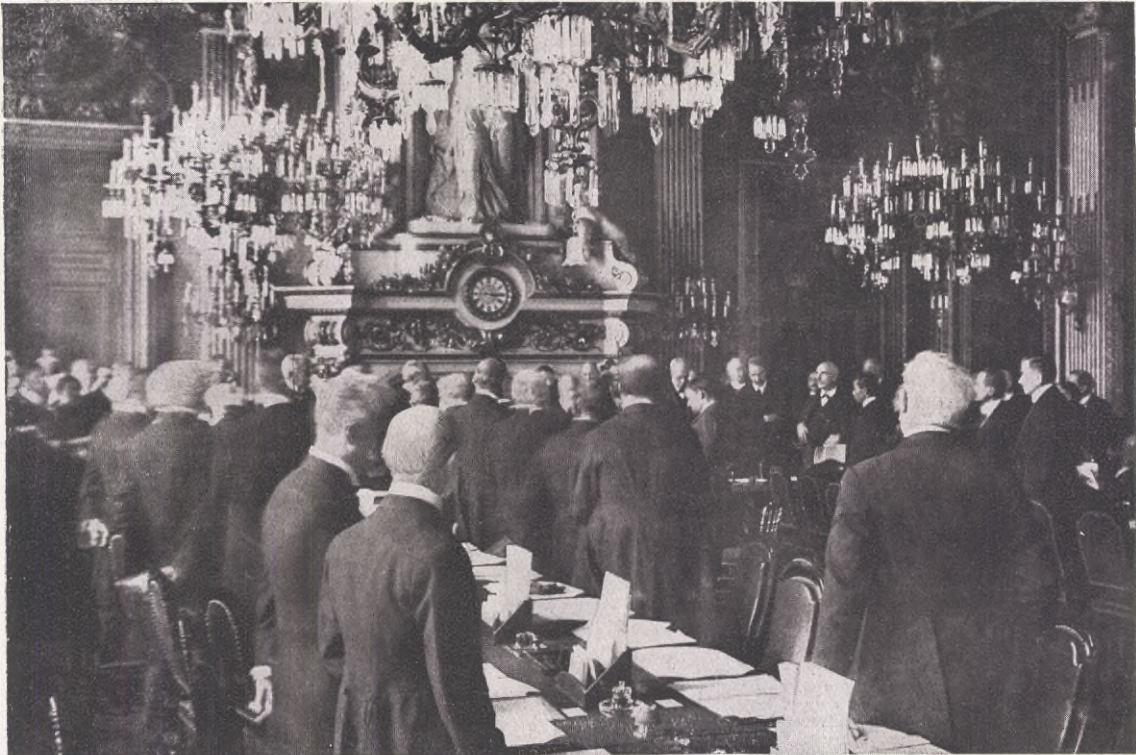

Bild: Kom. A.-R. Ernst Sjöberg, Sjösta-Åbo

Efter fotografi
 NÄR FREDSKONFERENSEN ÖPPNADES AF PRESIDENT POINCARÉ. Efter en icke alltför god fransk originalfotografi, hvilken vi dock ansett oss böra återgifva på grund af dess värde som dokument från ett världshistoriskt tillfälle.

bakom. Anmärkningsvärdt är att den vid plenarsammanträdena så starkt betonade fullständiga samstämmigheten i åsikter de delegerade emellan ännu icke resulterat i ett verkligt afgörande i någon af de på fredsprogrammet upptagna frågorna. Man har inskränkt sig till att göra enstämiga principuttalanden med hänsyn till en del på dagordningen stående ärenden, hvilka därefter för obestämd tid framåt öfverlämnats till kommissioner för ytterligare utredning.

Bland dessa uttalanden är främst att märka kongressens anslutning i princip till Wilsons sublimate tanke *Nationernas förbund*. Det svårlösliga problemet framlades inför kongressen vid plenar-

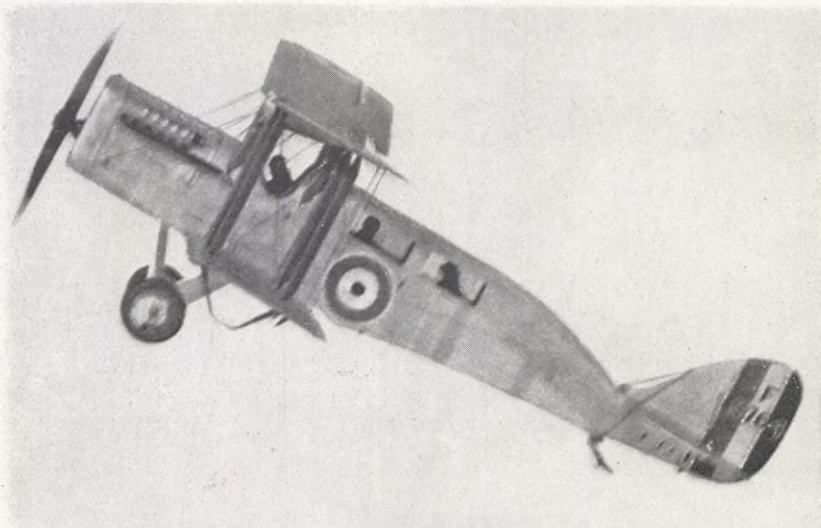
sammanträdet den 25 jan. och Wilson talade därvid för sin idé med den för honom kännetecknande betvingande styrkan och i kraft af den betydande andel det af honom företrädda folket haft i de allierades seger. Lloyd George gaf å Englands vägnar sin anslutning till folkförbrödningstanken utan att man dock af hans ord kunde utläsa någon trovissighet om möjligheten af dess förverkligande. Efter instämmanden af representanter för Frankrike, Italien, Polen och Kina antogs enhälligt den framlagda resolutionen om bildandet af ett nationernas förbund med uppgift att åvägabringa ett internationellt samarbete, garantera fullgörandet af ingångna internationella förbindelser och motverka krig. Ärendet hänsköts därefter för vidare behandling till en kommitté, i hvilken äro representerade utom de fem stormakterna äfven Belgien, Rumänien, Grekland, Polen och Tjeckoslovakien.

PRINS JOHN, ENGELSKA KUNGAPARETS YNGSTE SON.
 F. 1905. † 18 jan.

Prins John af England, engelska konungaparets yngste son, afled den 18 jan. i Sandringham i en ålder af 13 år.

Den bortgångne prinsen har från sin tidigaste barndom lidit af en svår obotlig sjukdom, som alltmera förvärrades. Döden, hvilken inträdde under sömnen, kom därför till det lidande barnet som en befriare.

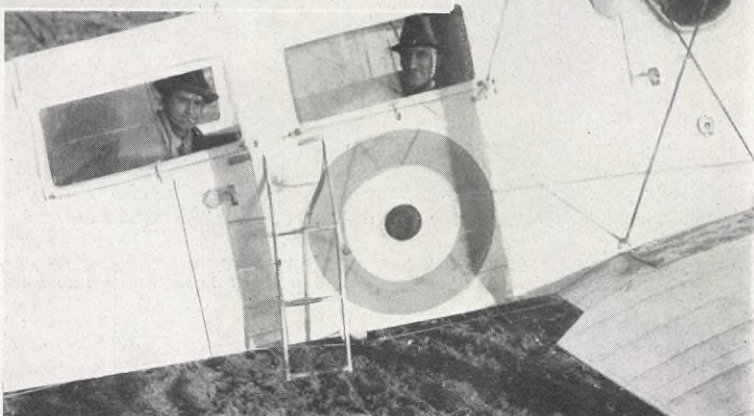

och beslut om bildandet af nationernas förbund.

Frågan om *de tyska kolonierna* har af kongressen hänskjutits till det blifvande Nationernas förbund, hvilket emellertid i sin ordning skall överlämna uppdraget

ETT AF DE NYA ENGELSKA AEROPLANEN FÖR FLYGNING MED PASSAGERARE. Förseet med tyxväst inrättade hytter för 2 passagerare. I dessa flygmaskiner med deras 300 hkr. Eagle-Rolls-Royce motorer föras ministrar och delegerade vid Fredskonferensen mellan London och Paris på något öfver 2 timmar. Öfverst synes ett dylikt aeroplan i flygt, fotograferadt från en annan flygmaskin; därunder maskinen med passagerare klar till affärd.

De skandinaviska ländernas interparlamentariska grupper hafva uttalat en önskan att de europeiska stater, som under kriget varit neutrala, måtte beredas tillfälle att genom sina ombud deltaga i förhandlingar

Efter oiginalfotos.

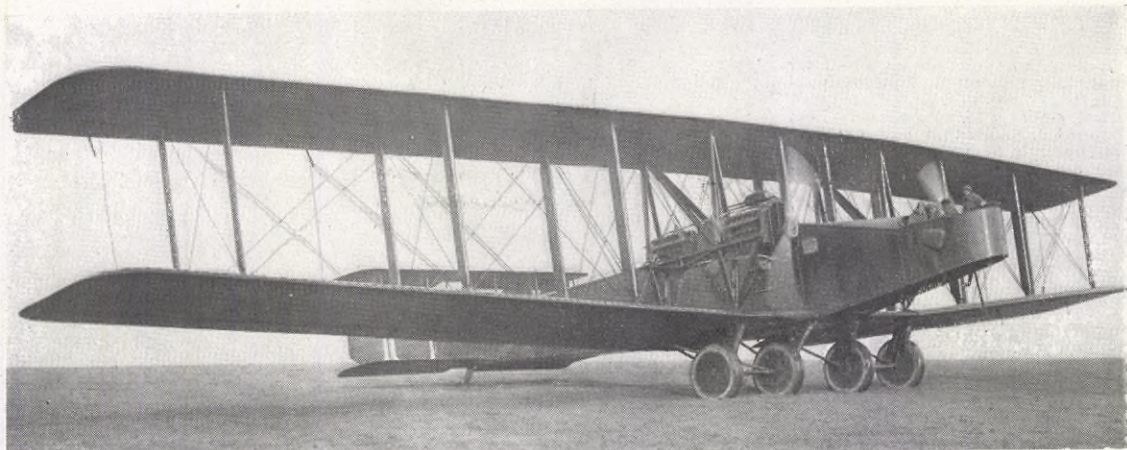
till de omedelbart intresserade nationerna, med undantag gifvetvis för den frågan närmast rör — Tyskland. Full enighet synes råda om, att hela det tyska kolonialväldet skall uppdelas mellan de allierade makterna.

Från fredskongressen är vidare att meddela, att af densamma en skarp varning rikts till de många nybildade staterna i Mellaneuropa, hvilka med vapenmakt söka göra landvinningar på hvarandras bekostnad och därmed föregripa kongressens beslut.

Det ryska bolschevikproblemet kvarstår olöst. Ententen, som på grund af den rådande krigströttheten i sina respektive länder är urståndsat att med vapenmakt ingripa i de ryska förhållandena har i stället föreslagit en konferens mellan bolschevikledarne och de antirevolutionära regeringarna i Ryssland. Förslaget har med harm tillbakavisats af de senare, under det sovjetregeringen mottagit det med synbar tillfredsställelse.

Det slutliga resultatet af *valen till tyska*
Forts å sid. 304.

LUFTRAFIKEN TILL OCH FRÅN FREDSKONFERENSEN. Ett engelskt aeroplan intager post. Föraren bär en särskild lifboj öfver axlarna, hvilken med endast tryckning å en knapp fyller med luft och skyddar flygaren för drunkning.

Efter fotografen:

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfverparre, Sthlm.—Gbg.

ENGELSKT HANDLEY-PAGE JÄTTEAEROPLAN MED FYRA ROLLS-ROYCE-MOTORER OCH 1400 HK. Sägås vara byggda till ett stort antal med afsikt att på sin tid afsändas såsom bombarderings-eskader till Berlin.

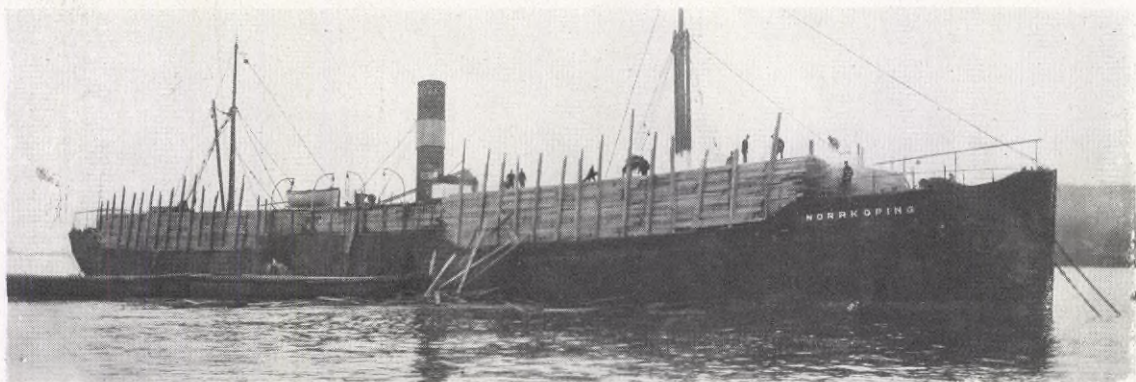

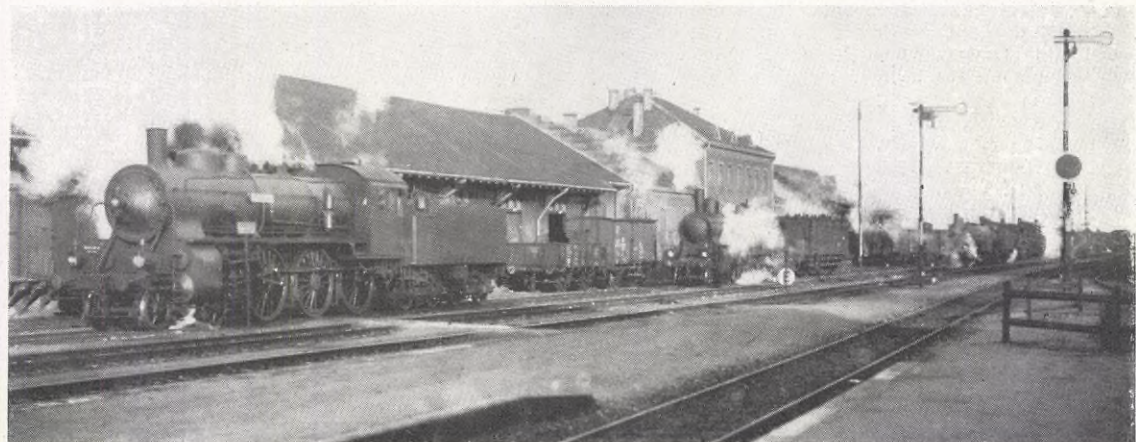
Foto: Johansson, Göteborg.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfverparre, Sthlm.—Gbg.

ÅNGAREN "NORRKÖPING" I GÖTEBORGS HAMN, omedelbart efter eldens hotande utbrott. Röken synes svagt börja framtränga i fören där mannen står.

Ombord å ångaren "Norrköping", hvilken i dagarne i Göteborg intagit trälast på Amerika, utbröt den 23 jan., då ångaren ute på Riföjorden skulle lätta ankar, en häftig eldsvåda. Man hade för att tina upp de frusna ångrören till ankarspelet användt sig af en foto-

genlampa, hvarvid emellertid en del af oljan runnit ut, fattat eld och antändt däckslasten, hvilken bestod af plank. Släckningshjälp tillkallades pr trådlös telegraf från Göteborg. För att komma åt eldhärden visade det sig nödvändigt att lossa en del af lasten.

Efter fotografen:

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfverparre, Sthlm.—Gbg.

SAMLINGSSTÄLLE FÖR DE TYSKA LOKOMOTIVEN VID ELSASSISKA GRÄNSEN i och för afsändande till Frankrike enligt vapenstillståndsvilkoren.

WEIMAR — SÄTE FÖR DEN TYSKA NATIONALFÖRSAMLINGEN.

Den tyska nationalförsamlingen skall, som förut omnämnts, den 6 febr. sammanträda i Weimar, hufvudstad i det hittillsvarande stornertigdömet Sachsen-Weimar.

Weimar, som sålunda för någon tid framåt blir centrum för Tysklands politiska lif, är en liten, idyllisk stad med endast omkring 35,000 invånare. Dess glansperiod, hvilken åt staden skänkt världsrykte inföll under slutet af 1700-talet och början af nästföljande århundrade, då grundläggarna af den klassiska tyska litteraturen Goethe, Schiller, Herder, Wieland m. fl. vistades vid det storbärtliga hofvet och gjorde Weimar till Tysklands andliga medelpunkt.

Eftar fotos.

Öfverst: IDYLLISK BILD FRÅN WEIMAR: Karl-August-platsen. — Nederst t. v.: SLOTTET, där riksledningen skall residera. t. h.: NATIONALTEATERN, förutvarande Hofteatern, DÄR NATIONALFÖRSAMLINGEN SKALL MÖTAS.

Forts. fr. sid. 291.

utveckling förbi "syntetism" och symbolism fram till en dekorativ och monumental uppfattning.

Det är betecknande för Richard Berghs dominerande människointresse att i den enda verkligt betydande landskapsbild han efterlämnat, har han nått den stora stämning han äsyftat endast med tillhjälp af de två människofigurerna i förgrunden. Det är deras andaktsfyllda åskådan som suggererar betraktaren, vida mer än landskapet själf. Nästan hela hans konstnärsgeneration vände sitt intresse öfvervägande, för att icke säga uteslutande, åt naturen; ofta med uppdelning landskapsvis. Richard Bergh var så godt som ensam om sitt intresse för människorna. Det är också som människoskildrare han gjort sin bestående insats inom den svenska konsten. Som sådan har han där få som kunna jämnställas med honom och ingen som kan sägas öfvertäffa honom.

Birger Bäckström.

CARL LARSSONS JORDAFÄRD.

Till bild å sid. 291.

På Sundborns kyrkogård i Dalarna vigdes den 26 jan. Carl Larssons stoft till den sista hvilan. Sorgehögtiden, hvilken enligt den bortgångne konstnärns i lifstiden uttalade önskan, försiggick under enkla former, präglades af en djup och gripande stämning.

Från Falun där dödsfallet inträffade fördes kistan med den aflidnes stoft landsvägen till Sundborn, följd af de närmast sörjande samt begrafningsgästerna. I trakten vejade alla flaggor på half stång till tecken på den allmänna och djupa sorg det timade dödsfallet framkallat. Sockenborna slöto sig äfven talrikt till begrafningståget för att genom sin närvaro vid griften hedra den bortgångnes minne. I sorgehögtiden deltog jämväl ett stort antal representanter för vårt lands konstnärliga kretsar.

Sedan kistan under sång af en stark manskör sänkts i familjegravnen och kören därefter utförde Josefsons "Requiem", samt

"Sverige" följde kransnedläggningen. Tal höllos därvid af skriftställaren Carl G. Laurin, af kommunalordföranden G. Hedström som talade å kommunens vägnar, af kurator i Västmanlands-Dala nation docenten Axel Boëthius, som framförde nationens tack, samt af konstnären Gustaf Ankarcrona, som frambar en en hälsning från Dalarnes hembygdsförbund.

Bland den utomordentliga rika blomstergården märktes kransar från prins Eugen, Akademien för de fria konsterna, Nationalmuseum, Konstnärsklubben, Svenska konstnärernas förening, Konstnärsgillet i Finland, Samfundet för hembygdsvård, Publicistklubben, Föreningen för grafisk konst m. fl.

VINTERIDROTTSTÄFLINGAR.

Text till bilder å sid. 292.

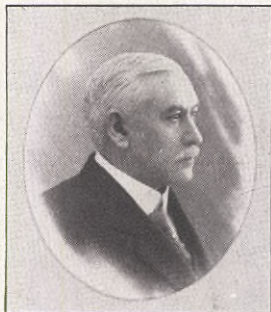
Söndagen den 26 januari var så godt som säsongens första idealiska vintersöndag och den blef också utnyttjad som sportdag från tidigt på morgonen till sent på kvällen. Redan på lördagen hade den af Södertälje gymnastikförening anordnade stora *vinteridrottsfesten* i samband med invigningen af den nya skidbacken tagit sin början och samlat en talrik mängd såväl åskådare som framstående idrottsmän till staden. Lördagens intressantaste täfning blef terränglöpnigen om svenska mästerskapet i kombinerad back- och terränglöpnig och den vanns af Tor Löf, Filipstads skidförening efter en spännande strid med förutvarande champion, Einar Ohlsson, Djurgårdens idrottsförening. Festens huvudnummer var gifvetvis invigningen af den nya backen. Högtidigheten inleddes af ordföranden i Södertälje gymnastikförening, kapten Erik Bernström, som redogjorde för backens tillkomst hvar på kronprinsen, som i sällskap med bl. a. general Viktor Balck och öfverste Sven Hermelin bevistade fästen, med ett kort tal förklarade den invigd för sitt ändamål, nämligen att bidraga till ungdomens stärkande i fysiskt afseende. Och därefter vidtog omedelbart backtäfningen, i hvilken Tor Löf, Filipstad, liksom dagen förut i terränglöpnigen, besegrade sin farligaste medtäflare, Einar Ohlsson, Stockholm, och hemförde mästerskapet.

Samma dag firade *Officerarnas mälskjutningsförbund sitt 60-årsjubileum* med fältskjutning på gevär och pistol. Skjutningen ägde rum på Lidingsö och hade samlat icke mindre än 65 deltagare. Dagens bästa skytt var löjtnant C. Gripenstedt, som också hemförde ryttmästare Hans von Essens hederspris. Till deltagarna i fältskjutningen utdelades därtill en med anledning af jubileet särskildt präglad minnesmedalj.

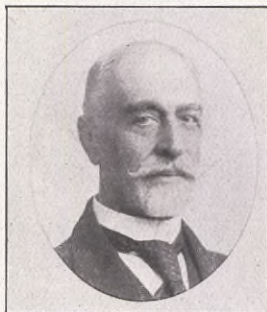
VECKANS PORTRÄTTGALLERI

S. O. NORDSTRÖM.
Godsägare. — Gefle.
80 år 11 febr.*

G. OHLSSON.
Grosshandlande. — Karlskrona.
70 år 6 febr.

G. O. LYCHOU.
Bankkamrer. — Stockholm.
60 år 21 jan.

E. CARLSSON.
Folkskollärare. — Hallstahammar.
50 år 7 jan.*

A. JOHANSON.
Direktör. — Halmstad.
75 år 14 jan.*

A. F. LYBECK
Direktör. — Björboholm.
70 år 29 jan.*

A. CARLSSON.
Direktör. — Oscarshamn
60 år 3 febr.*

J. A. HEDLUND.
Direktör. — Tullinge.
60 år 6 febr.*

N. C. RINGERTZ.
Öfverste. — Stockholm.
60 år 5 febr.*

C. J. N. MEULLER.
Stationsinspektör. — Varberg.
60 år 27 jan.

U. L. SÖSSON SPARRE.
Friherre. Öfverste. — Upsala.
55 år 10 febr.*

K. A. BERGLUND.
Kapten — Stockholm.
50 år 17 jan.*

J. BERGMAN.
Lektor. — Stockholm.
55 år 6 febr.*

J. F. FALK.
Rektor. — Gefle.
55 år 3 febr.*

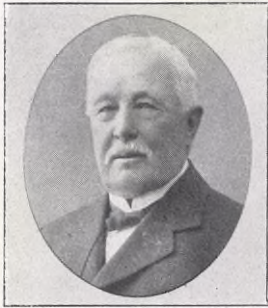
N. W. EKEDAHL.
Rektor. — Malmö.
50 år 4 febr.*

A. BERGH.
Läroverksadjunkt. — Karlstad
50 år 10 febr.*

* Data å nästa sida.

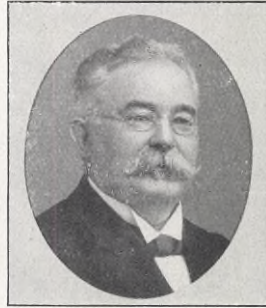
VECKANS PORTRÄTTGALLERI

G. A. F. AHNSTRÖM †.
F. d. Major. — Braxstad.
F. 29. † 12 jan.*

Z. ÅBERGH †.
F. d. Regementsveterinär.
Årboga. — F. 44. † 17 jan.*

F. G. TIMELIN †.
Häradshöfding. — Bräkne-
Hoby. — F. 52. † 15 jan.*

C. H. T. SUNDIN †.
Direktör. — Strömsnäs Bruk.
F. 61. † 16 jan.*

T. KERBER †.
F. d. Bokhandlare - Heilbronn.
F. 44. † 9 jan.*

J. A. SETTERDAHL †.
Komminister. Personhistoriker
Slaka. — F. 56. † 17 jan.*

J. A. LUNDQUIST †.
Tandläkare. — Arvika.
F. 67. † 20 jan.*

A. FRIENSDAHL †.
Fil. Stud. Entomolog. — Ra-
gunda. — F. 90. † 9 jan.*

* Data här nedan.

STEN NORDSTRÖM. Stud. 57, utex. Ultuna landtr.-inst 63, eg. egend. Penningby i Stockh. l. Led. af Gefle stadsfullm. 77—16, beredn-utsk 77—08, led. af hushålln.-sällsk. förvaltn.-utsk. 80—09, v. dir. f. Gefle inteckn. gar. a.-b. sdn 83; ordf. i styr. f. Gefle-Dala jernv. a.-b. 96—01, verkst. dir. i Falu-Rättv.—Mora jernv. a.-b. 87—02, i Hagastörns tegebr. a.-b. sdn 90. Led. af Stat. vattenfallskomm. Led. af styr. f. länets sparb. Stat. omb. i Orsa—Herjedal jernv. sdn 01.

EWALD CARLSSON. Folkskollär.-ex. 92, efter lär.-befattn. å olika platser ord. folksk. lär. i Hallstahammar sdn 96. Led. af kyrkoråd, läfmed.-nmd; en af stift. af platsens skyttefören.

ANDERS JOHANSSON. Grund. trävaruaff. i Halmstad, utvecklad m. betyd. export t. firman J. & Co. hvilken senare ombild. då J. utträdde. Mångårig led. af stadsfullm. o. hamnstyr., mångårig ordf. i Halmst. sjömanshus. Styr.-led. i A.-b. Göteborg-bankens afd.-kontor, skand. Jutespinn. a.-b. Hall. Ångb.-a.-b. Halmst.—Bolmens jernv. a.-b. Markaryd—Veinge jernv. (verkst. dir. några år). Har numera lemnat de flesta offentl. o. ensk. uppdrag.

ANDERS LYBECK. Ing. efter avslutade studier v. Göteb. hand.-inst. i agenturaffr. o. öfvertog densamma 84 under eget firmanamn. Verkst. dir. i Vestkustens petroleum-a.-b. 95—11; fortl. led. af dess styr. På sin tid mångårig led. af stadsfullm., hand.-kamm., styr. f. Sahlgrenska sjukh.; en af stift. af Göteborg minuthand.-fören. Efter att fr. o. m. innev. år ha utträd ur sin agenturaffr. bosatt i Björboholm.

AUGUST CARLSSON. Efter afslut. skolestud. anst. å kamr.-kont v. Motala Verkst. 77; prakt. i verkstädemna o. å ritkont 78—82, plåtslag-verkmäst. v. Motala varf 82—87, förste verkmäst. v. Oscarsh. mek. verkst. (arrend. af Motala verkst.) 87—05; utsågs sistn. år t. verkst. dir. o. chef f. Oscarsh. mek. verkst. o. skeppsdocka. — Skeppsvärfvet här under C:s ledning ryckt upp i första ledet bl. våra stora varf; hade 05 en arb.-styrka om 165 man emot nuv. omkr. 700; då byggdes endast mindre kustång, nu oceanångare. Stadsfullm. sdn 96, ordf. i hamnstyr., v. ordf. i drätselkamm., ordf. i Oscarsh. fasthög. a.-b.; led. af öfverstyr. f. Sv. Verkstadsfören. v. ordf. i dess Östra krets. Landstingsman sedan 10.

ALFRED HEDLUND. Stud. 80; under en följd af år tj.-man v. a.-b. Separator, sista åren som chef f. filialen i Budapest; därefter kont. chef h. Sv. centriflg. a.-b. Under senaste tio år dir. f. a.-b. Sveaseparatorn o. Sep. a.-b. Vesta; sdn 18 byråchef i Stat. bränslekomm. På sin tid stadsfullm. i Söderteje.

NILS CONRAD RINGERTZ. Ulijn. v. Eilfsb. reg 80, landtmät.-elev 81—85, asp. i Gen.-stab. 85—88, tj.-gj. v. staben 88—99, maj. i an 05, v. Gen.-staben s. å, v. Västg. reg 07, souschef v. Landt-försv.-dep. kommandoexp. 05—06; öfv.-lijn. i an 09, v. Hall. reg. s. å, öfverste i an 13, i res. 14. Ekonomichef i v. Nord. mus. o. arbetschef å Skansen sdn 13.

LARS SPARRE. Ulijn. v. F. Svea art.-reg. 82, adj. v. Art.-o. ing.-högsk. 92—95, Art.-stabsoff. 95, lär. i maev. v. Höghögsk. 02—06, maj. v. Boden-Karlsb. art.-reg. 06, art.-bef. 10, o. tygmäst. å Boden 07, öfv.-lijn. v. samma reg. 08, v. Upl. art.-reg. 10, öfverste o. ch. f. sistn. reg. sdn 13. Led. af Krigsvet.-akad.

KONRAD BERGLUND. Ulijn. v. Vend. art.-reg. 90, transp. t. A. Svea art.-reg. 94, kapt. 01; genomg. Art.-o. ing. högsk. högre kurs samt utbildn.-kurser f. handvapen o. amunit. På sin tid besikt.-off. v. K. Gust. stads gevärsfakt. samt komm. t. Waffenfabr. Mauser i Württemberg; delt. i utarb. af den v. armén använda "Vapenvårdshandboken". Sedan 10 besikt.-off. v. Stat. ammunitionfabr. på Marieberg.

JOHAN BERGMAN. Stud. 82, fil. dir. 89, e. o. lekt. v. N. latinlärov. i Stockholm s. å, v. lekt. v. h. lär. semin. 91, rektor i Djursholm 91—92.

lekt. i Vänersborg 92—95, i Norrköp. sistn. år; lekt. i lat. o. grek. v. Söderm. lärov. i Stockh. 08. Led. af dir. f. Sällsk. f. nytt. kunskap. sprid. En af den svenska nykterhetsrörelsens ledande personligheter. Led. af Riksd. F. K. 18. Biografi o. hetsid.-portr. Årg. VI:7.

JOSEF FALK. Stud. 82, fil. dr 99; adj. i Nyköp. 98, lekt. i Sundsvall 01, i Halmstad 02, ff. rektor f. H. allm. lärov. i Gefle sdn 07. Led. af styr. f. 6 döfstum.-distr. o. kassadir. där 12; inspekt. f. G-fle döfst.-skola s. å. **WALDEMAR EKEDAHL.** Stud. 87, fil. dr 97, adj. v. h. allm. lärov. i Kristianstad 04, ff. rektor der 04, lektor der 05, rektor der 10, rektor v. h. allm. lärov. i Malmö sdn. 17. Stadsfullm. i Kristianstad 05—17, landstingsman 15—17, hed.-led. af Kristianstads nat. i Lund 13.

AUGUST BERGH. Stud. 91, fil. kand. 96, proförs kurs 97—98, e. o. lärov. adj. i Arvika o. Karlst. 98—06, adj. v. Karlst. h. allm. lärov. sdn sistn. år. Aman v. Karlst. domkap. 10. Ordf. i folksk.-styr., i styr. f. det på hans initiativ tillk. stadsbibl. samt föreläs.-anst. och dess förestånd. Led. af stadsfullm. 11—14.

AXEL AHNSTRÖM †. Ulijn. v. Lifreg. hus. 49, maj. 81, afsk. 86. Egna de sig efter afsk. å skötsen af sitt gods Braxstad i Östergöt. l.

ZACKE ABERGH †. Prov.-ex. 64, veter.-ex. 71; stud. veter. på Ottenby stuteri s. å., distr.-veter. i Vara 73, länsveter. i Skarab. l. 76; reg.-veter. v. Lifreg. hus. 85—06.

FRANS GUSTAF TIMELIN †. Stud. 74, hofr.-ex. 78, v. hfd. 91; häradshöfd. i Västerb. v. doms. 95—12, i Bräkne här. doms. sdn sistn. år. V. ordf. i skolråd 97—12, ordf. i styr. f. länssjukh. 99—12; landstingsman 97—12, led. af Riksd. F. K. 13. Styr.-led. i Blek. l. folkhög- o. landtm.-skola, ordf. i styr. f. Thornska stift.

HJALMAR SUNDIN †. Efter afslut. stud. v. allm. lärov. o. hand.-inst. samt utländska språkstud. anst. v. bomullsindustrien i N. Amerika 82—93; förestånd. f. Katrinefors a.-b. filial i Göteborg 96, disponent v. Strömsnäs bruks a.-b. Or. led. af styr. 02, verkst. dir. sdn 04. Styr.-led. i Sv. Pappersbruksfören. 09, dess ordf. 03—18; styr.-led. i Sv. allm. exportfören., Sv. industriförb. Skogssällsk.

THEODOR KERBER †. Anst. i bokhand. i Tyskl., Italien o. Sverige 60—82; grund. sistn. år med C. Wettergren bokhandelsfirman Wettergren & Kerber, en af Göteborgs största och mest ansedda bokhand.-firmor. Drog sig tillbaka 97 o. bosatte sig i Dresden som privatman. På sin tid intresserad medlem af idrottsfören. i Göteborg.

AXEL SETTERDAHL †. Stud. 79, prestv. 86, kommln. i Slaka sdn 98. V. ordf. i kyrko- och skolråd. Egnet ett betydande arbete å släktforskning; utg. omfatt. biograf. uppsatser; medarb. i Svenskt Årtal. Skrivit biograf. f. Ny svensk släktbok, Personhist. Tidskr. m. fl. Uthöft ett värdefullt forskningsarb. i och f. Linköp. stifts herdaminne, utg. kyrkoh. J. A. Westlund.

ALBERT LUNDQUIST †. Tandläk.-ex. 93, prakt. tandläk. i Arvika sdn 94. Stadsfullm., ordf. i helsovmod. v. ordi. i styr. f. Tekn. yrkessk. o. i styr. f. V. Värml. fornminnesfören. Led. af skolstyr. kyrkoråd, styr. f. V. Värml. sparb., styr. f. Arvika fören. m. tuberk. På sin tid ordf. i drätselkamm., o. i styr. f. moder. valm.-fören. Sedan 08 förestånd. f. tandklinik v. Arv. folk- o. småskolor. Medarb. i Odont. tidskr. 97—98 o. 03—04, utg. en del genealog. arb.

AXEL FRIENSDAHL †. Stud. 09, tvingades af sjukd. efter några år afbryta sina universitetsstudier för att privat egna sig å entomologiska studier, spec. skalbaggnens grupp, af hvilken han hopbragt stora och värdefulla samlingar samt i facktidskr. förf. en mängd vetenskapliga uppsatser rör. denna insektsgrupp.

Forts. från sid. 295.

I Lars-Eriks sinne nyföddes någonting af musiken, någonting, som hade rödare färg och eldigare väsen än allt annat i hans bleka, rofulla värld. Det kom en beslöjad glans i hans blick, och hans händer blefvo varma och fuktiga. Förvirrade minnen af världen därute, af dess sinnesretelser och dess skälfnings af äfventyrets oro, vaknade i honom.

Msiken tystnade på ett par ögonblick. Men glansen i sjuklingens blick dröjde kvar. I hans hjärta spökade ännu tonerna. Det var deras skuggor, som dansade för honom. Äfven de blefvo svala och färglösa i stillheten, men de hade gjort sin tjänst. När Lars-Erik några sekunder efteråt kom att tänka på Agneta, blef han plötsligt het i bröstet, och hans hjärta spratt till i en sällsam glädje.

*

På aftonen kom gamle komministern upp för att pratit bort en stund med sin skyddsling. I trappan mötte han Agneta.

— Hur står det till med vår vän? sade komministern fryntligt och trefvade i fickorna efter tobak till långpipan.

— Jag ska just ner och värma hans välling, svarade Agneta och skulle glida förbi komministern i trappan. Men i detsamma hejdate hon sig, liksom tvekan, och komministern såg att hennes hår var tillrufsadt och att hon var mera blek än eljes. Och han hörde hennes röst:

— Stör honom inte, far... nu. Han... sofver.

Komministern hade aldrig förr hört Agneta stappla på målet. Nu gjorde hon det. Det var också något mera hos henne, som icke var sig likt. Men i detsamma var hon borta.

Komministern öppnade försiktigt dörren till sjukrummet.

I sängen satt Lars-Erik och grät.

Komministern blef stående, med ens förvirrad inför öfverraskningen som han brukade bli, den gamle komministern.

Lars-Erik såg upp. Hans gråa blick blef plötsligt då den mötte komministerns, så där sugande stark och fast som den blef ibland. Det gaf den ett sällsamt uttryck under tårarna. Men Lars-Erik hade plötsligt slutat att gråta.

— Sitt, pastorn, sade han med låg men tydlig röst och gjorde en gest åt stolen.

Komministern satte sig, hufvudyr inför hvad han nyss sett, men liksom tvingad att ta plats af den lågmälta rösten ur sängen. Lars-Erik såg på honom, tröstaren vid så många sjukbäddar, och under tårarna, som ännu dröjde på hans kindben, drog aningen af ett isigt löje. Men så veknade med ens munnens linje, och plötsligt lade han sin hand, en välvärdad hand men med något af arbetsnäfve i sin karaktär, på komministerns och sade endast, lågmäldt som förut:

— Mötte pastorn henne?

— Ja, sade komministern och föstod med ens att Lars-Erik menade Agneta.

— Jag ser att pastorn är uppröd, fortsatte Lars-Erik i samma ton, hon har alltså berättat...

Komministern ämnade tala, men såsom alltid, då han var förvirrad, fann han inga ord.

— Jag bad henne bli min hustru, sade Lars-Erik lugnt. Teg en sekund och såg på komministern. Men komministern som nu öfverfölls af en ny förvirring, bara stirrade, liksom fångad, in i den lugna, grå blicken.

— Jag sade henne allt som är sannt, fortsatte Lars-Erik efter ett ögonblick. Sade hur tacksam jag var mot henne. Att jag hvar dag kommit att hålla mer af henne... för hennes godhet. Och jag sade, att jag plötsligt förstått att jag älskade henne. Skulle jag då inte kunna be henne bli min hustru, pastorn?

Nu kom frågan direkt och uppfordrande till svar,

och motiveringen var ju så klar; ännu mera förbryllad af allt detta men med en energisk jakt efter ord svarade komministern:

— Jo... visst!

— Nå, sade Lars-Erik och betraktade en smula häpet komministerns svettiga ansikte, jag bad henne också om det, pastorn. Jag vågade göra det därför att mina inkomster skulle tillåta henne att få hvad hon kunde önska. Stora nöjen eller stor frid... hvilket hon ville välja. Jag tror inte jag förbröt mig mot henne genom min fråga. Förlåt mig, pastorn, men jag har sett så många kvinnor i situationen före den farliga frågan — det far liksom en svart skugga genom Lars-Eriks blick — att jag trodde mig veta om frågan... eller handlingen... ja, förlåt, det var det ju inte här... bör bli till eller inte. Jag... jag ta'ade alltså med fröken Agneta... och så vidt jag förstod hade hon ingenting emot att jag skulle säga det jag sade. Då sade jag det. Och när jag sagt det, förstod jag att allt var slut.

Lars-Eriks sista tonfall var som en spelares, som berättar om sin ruin. Komministern hade böjt sig fram emot honom, svettpärlor stodo på hans panna, men i hans ögon kom plötsligt ett uttryck af smärta, som ingenting hade att göra med ångslan eller förvirring längre.

— Hur sedan? sade han blott, och den fina munnen var sammanknipen.

— Sedan? Hon steg bara upp och gick ut. Jag ville hålla henne kvar, men hon gick... utan ett ord. Pastorn — Lars-Eriks röst blef åter tjock, och han grep komministerns hand — det smärtar mig så... därför att det är så gåtfullt. Jag är sannerligen ingen skolpojke inför detta, jag kan resignera... men det värker i mig af det. Det är en oro som inte kommer sig af hennes outtalade nej, men därpå att hon gick... så. Det var inte den där flykten... pastorn vet... af lycklig skygghet — det var så medvetet... medvetet — herre gud! hos henne...

Då steg gamle komministern upp och satte sig på sängkanten med händerna på Lars-Eriks axlar. Han såg på honom med en varm och smärtfylld blick och sade sakta:

— Jag är en gammal man, min vän. Jag är fyrtio år äldre än ni, men jag vet inte mer än ni om lifvet. Alderdomen vet bara mer om döden än de unga, Sörj inte öfver det som händt... det botar sig snart.

Lars-Erik såg på honom.

— Tror pastorn att hon...

— Nej, det tror jag inte, sade komministern. Jag menar bara att ni har fyrtio år, som ska läka er smärta. Det har inte jag.

*

När Lars-Erik Olsson många år senare mindes sin lilla kärleksepisod i prästgården, stod det för honom såsom någonting gåtfullt och löjligt rörande, att han, ingenjör Lars-Erik Olsson, en gång blifvit förälskad i en liten gänglig och slätkamrad prästgårdsmamsell.

Han kom då alltid ihåg de sista ord, den gamle komministern den där kvällen sagt honom, och han kände sig förvissad att de dikterats af den gamle smärta öfver att inte få honom, Nordfallsingenjören, till svärson. Han visste icke att komministern samma afton suttit ensam borta på bänken vid den härjade liljerabatten och oupphörligt för sig själf upprepat några ord, som Agneta fällt en gång, då han klagat för henne att prästgården vid hans afgång skulle bort och hennes barndomshem upplösas. Agneta hade sagt:

— Men jag har ju min pension, far...

Det var de orden, som icke kommo ur komministerns minne. Han hade förstått Agnetas hjärta. Förstått att det icke såsom hans hade något gemensamt med de hvita liljorna. Hade sörjt öfver att det kunde vara sig själf så nog. Ty sådant är fattigdom för ett hjärta.

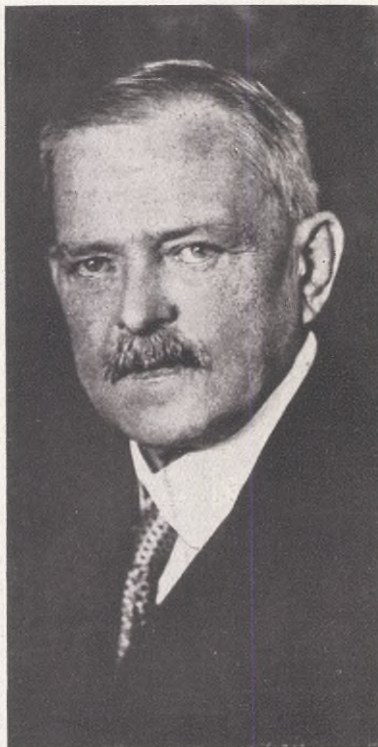

T. v.: STOFTEN AF KARL LIEBKNECHT JEMTE 36 ANDRA UNDER SPARTACUSUPPLOPPEN DÖDADE föras i procession genom Berlin, till kyrkogården. Alla försök att anstifta nya ordningar misslyckades. — Efter fotografi. T. h.: KARL EISNER (x), Bayerns ministerpresident. — Efter fotografi.

Forts. fr. sid. 298.

nationalförsamlingen är nu känt och ställer sig något annorlunda än hvad som framgick af de först lämnade uppgifterna. Flertalssocialisterna hafva erhållit 166 mandat, centerpartiet 93, det frisinnade, närmast socialdemokraterna stående borgerliga partiet 75, högern 37, nationalliberalerna 23 och de oafhångiga socialisterna 22 mandat. I nationalförsamlingen komma 23 kvinnor att taga säte.

De förrättade valen och inkallandet af nationalförsamlingen ha otvifvelaktigt tillförsäkrat Tyskland en växande styrka inåt och utåt. Visserligen förekomma alltjämt på skilda platser smärre upprorsrörelser, men de tillmätas icke längre någon betydelse af den tyska prässen. Med den återvunna inre stabiliteten synes äfven en starkare själfkänsla utåt börja göra sig gällande. Den tyske utrikesministern greve Rantzau har sålunda intör en samling journalister skarpt kritiserat de allierades hållning i fråga om bl. a. fredsvillkoren. Vidare har ordf. i den tyska stilleståndsdelegationen, general Winterfeld, samtidigt med att han afsagt sig det ifrågava-

rande uppdraget riktat en bitter kritik mot generalfältmarskalk Fochs uppträdande gentemot den tyska stilleståndscommissionen.

Från Irland meddelas att Sinn-Feinarne hvilka, som man torde erinra sig, vid de engelska parlamentsvalen i dec. fullständigt besegrade de irländska nationalisterna, proklamerat den irländska republiken med skilsmässa från England. Till president i den irländska republiken har utsetts en af Sinn-Feinledarne Valera hvilken emellertid ännu sitter i fängelse för politiskt brott. Det engelska folket synes intaga en lugnt afvaktande hållning till de i Irland timade händelserna.

I Portugal synes det monarkistiska upproret vara fullständigt kväfdt.

Vidst. bild: BERGRÅDET JOKISCH. en af Westphalens störste och mest ansedde grufvare som nyligen, efter att ha rikiat en gripande skrifvelse till sina arbetare, sköt sig. I skrifvelsen anklagade han arbetarne för att genom orimliga löneanspråk hota industrimens tillvaro. — Och för att bevisa allvaret i sina uttalanden gaf han sitt eget lif. Händelsen har väckt ett utomordentligt uppseende öfver hela världen.

INNEHÅLL: Öfverbibliotekarie J. M. Hulth (biografi och helsidesporträtt). — Richard Bergh †. — Carl Larssons jordafärd. — Fredskongressen i Paris. — Internationella socialdemokratiska kongressen i Bern. — Porträtt och bilder till dagskrönikan. — Mot freden. — Veckans porträttgalleri. — Agnetas hjärta, novell af Gustaf Johansson.

Ejerröryck af text eller illustrationer i HVAR 8 DAG utan anvisande af författaren förbjudes vid laga påföljd.

För Berättelser och Historier gäller ovanstående förbud.